

COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Pădurea Fermecată

ENID BLYTON

COPACUL DEPĂRTĂRILOR

Pădurea Fermecată

Ediția a II-a, revizuită

Ilustrații de
Jan McCafferty

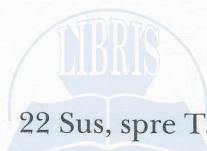
Traducere din engleză de
Alexandra Columban

ARTHUR

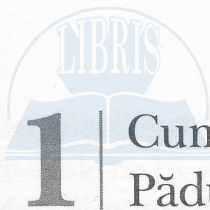
Cuprins

1 Cum au găsit Pădurea Fermecată	7
2 Prima vizită în pădure	15
3 În Copacul Depărtărilor	24
4 Locatarii din Copacul Depărtărilor	31
5 Tărâmul Călușeilor	39
6 Lună-Plină și lunecuș-alunecușul	47
7 Beth face caramele pentru Lună-Plină	55
8 Joe și Omul de Zăpadă vrăjit	63
9 Casa celor Trei Urși	72
10 Marea bătălie cu bulgări	80
11 Tot mai multe surprize	88
12 Pățaniile Omului de Zăpadă	95
13 Lună-Plină are necazuri	103
14 Haiosul Moș Cratiță	111
15 Moș Cratiță ajunge pe tărâmul greșit!	118
16 Aventuri pe Tărâmul Zguduială	125
17 O invitație de la Lună-Plină și Mătăsuță ...	134
18 Tărâmul Luați-Poftiți	141
19 Lună-Plină intră în bucluc	150
20 La drum spre școala lui Madam Răsteală ..	158
21 Ceasul lui Mătăsuță e nespus de isteț	167

22	Sus, spre Tărâmul cu Jucării	176
23	Marea încurcătură	186
24	Domnul Um-Bum-Bum	196
25	În castelul lui Moș Crăciun.	207
26	Armata de pricolici roșii	218
27	O noapte palpitantă	227
28	Pricolicii roșii au parte de o surpriză	235
29	Pedepsirea pricolicilor roșii	243
30	Planuri pentru ziua de naștere a lui Beth	251
31	Tărâmul Zilelor de Naștere	258
32	Micuța Insulă Pierdută	267
33	Rămas-bun și înapoi acasă!	276

1 | Cum au găsit Pădurea Fermecată

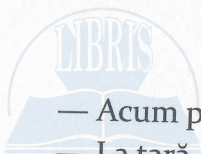
Au fost odată trei copii pe nume Joe, Beth și Frannie. Aceștia își petrecuseră toată viața la oraș, însă acum tatăl lor primise o nouă slujbă la țară, așa că trebuiau să se mute cu toții cât mai iute cu putință.

— Ce minunat trebuie să fie la țară! zise Joe. O să învăț totul despre animale și păsări!

— Iar eu voi culege câte flori îmi doresc! adăugă Beth.

— Iar eu voi avea o grădină doar pentru mine, spuse Frannie.

Când sosi ziua mutării, toți copiii erau nemaipomenit de încântați. O camionetă micuță se opri în fața porții și doi bărbați îi ajutară pe tatăl și mama lor să îngrămădească toate lucrurile înăuntru. Când nu mai aveai loc nici să arunci un ac în ea, camioneta o luă din loc; copiii se îmbrăcară și își puseră căciulile pe cap, după care porniră împreună cu părinții lor la gară, să prindă trenul.

— Acum pornim la drum! se bucură Joe.

— La țară, la țară! scanda Beth.

— Poate o să vedem zâne pe-acolo! spuse Frannie.

Cu un șuierat prelung, trenul se urni, lăsând gara în urmă. Cu năsucurile lipite de geam, copiii priveau casele murdare și hornurile lor pierzându-se în zare. Cât de tare urau orașul! Ce minunat avea să fie la țară, unde totu-i curat, cu flori pretutindeni și păsări ciripind prin tufișuri!

— Vom trăi adevărate aventuri la țară! zise Joe. Printre pâraie, pe delușoare și câmpuri întinse și prin păduri întunecate. Ah, cât de minunat va fi!

— N-o să vă distrați voi mai mult la țară decât o făceați la oraș, spuse tatăl. Ba aș putea spune chiar că o să vi se pară destul de plictisitor.

Dar aici greșea amarnic. Doamne, Doamne, prin ce-aveau să treacă cei trei copii!

În sfârșit, ajunseră în gara mică unde trebuiau să coboare. Un hamal somnoros le așeză cele două valize într-un cărucior și îi informă că le vor fi aduse mai târziu. Și duși au fost cu toții, în jos pe uliță, pălăvrăgind zgomotos.

— Oare avem și grădină? se întrebă Frannie.

Însă, mergând spre noua lor casă, copiii erau morți de oboseală și nu se mai sinchiseau să scoată vreo vorbă. Căsuța se afla la opt kilometri de gară și, din moment ce tatăl lor nu-și permitea altceva decât

mersul pe jos, drumul părea într-adevăr foarte lung. Pe-acolo nu trecea niciun autobuz, așa că cei mici își târau obosiți picioarele, visând la un pahar de lapte cald și la un pat moale.

Ajunseră în cele din urmă și – oho! – efortul le fusese răsplătit cu vârf și îndesat: căsuța era de-a dreptul încântătoare. Zidurile erau îmbrăcate cu trandafiri agățători roșii, albi și roz, iar ușa de la intrare era înconjurată de o ghirlandă de caprifoi. Era minunat!

Camioneta era deja în fața porții și doi bărbați duceau mobila în căsuță. Tatăl rămase să le dea o mână de ajutor, iar mama aprinse focul în bucătărie, să le pregătească tuturor o băutură caldă.

Erau așa de obosiți, încât nu mai erau în stare de nimic altceva decât să bea o cană cu lapte fierbinte, să mănânce niște pâine prăjită și să se vâre iute în paturile pe jumătate făcute. Joe aruncă o privire pe fereastră, însă era prea somnoros să deslușească ceva. Cât ai bate din palme, cele două fetițe dormeau duse în cămăruța lor, la fel și Joe, de altfel, în odaia lui și mai strâmtă.

Ce bucurie să te trezești dimineața cu soarele strălucind prin ferestruici! Nu le luă mult lui Joe, Beth și Frannie să se îmbrace. Într-o clipită, erau în grădină, zburdând prin iarba care crescuse înaltă și mirosind trandafirii care înțesau curtea.

Mama le pregătise ouă, iar copiii înfulecară cu poftă micul dejun.

— E minunat la țară! exclamă Joe, privind pe geam la dealurile îndepărtate.

— Putem crește legume în grădină, propuse Beth.

— Și ce plimbări fantastice o să facem! adăugă Frannie.

În ziua aceea toată lumea dădu o mână de ajutor pentru a rânduî casa. Tata urma să meargă la muncă a doua zi. Mama spera să se ivească cineva care să aibă nevoie de ajutor la curățenie sau să-i dea de spălat, atunci ar câștiga îndeajuns pentru a cumpăra câteva găini. Ar fi nemaipomenit!

— Voi aduna ouă în fiecare zi, dimineața și seara! se bucură Frannie.

— Haideți să ieșim să vedem ce-i prin împrejurimi, propuse Joe. Putem să plecăm o oră, mamă?

— Da, hai, ștergeți-o, îi zori mama.

Și uite-așa porniră cei trei copii, dincolo de porțița albă, pe uliță, la plimbare.

Cercetară toate cotloanele din împrejurimi. Străbătură voioși pajiștea cu trifoi, invadată de albine. Se bălăciră într-un pârâu care susura singuratic sub sălcii, în lumina soarelui.

Și, deodată, se treziră la marginea pădurii. Nu era departe de căsuța lor, pe care o lăsaseră în urmă.

Arăta ca orice altă pădure, doar că verdele copacilor era puțin mai întunecat. Un șanț îngust despărțea frunzișul de ulița năpădită de buruieni.

— O pădure! exclamă Beth încântată. Putem veni la picnic aici, de câte ori vrem!

— Dar are un aer misterios, zise Joe îngândurat. Nu ți se pare, Beth?

— Ei bine, copacii sunt destul de groși, dar nu mi se par diferiți de alți copaci, replică Beth.

— Nu știu ce să zic, își dădu Frannie cu părerea. Zgomotul frunzelor e altul. Ascultați!